

Sygn. akt I C 1606/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant: staż. Anna Bohm Staniszevska

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2016r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w G., (...) Spółce akcyjnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki akcyjnej w G. oraz (...) Spółki akcyjnej w S. na rzecz P. K. kwotę 135,02 zł (sto trzydzieści pięć złotych dwa grosze) wraz z odsetkami naliczanymi:

- w stosunku do pozwanego (...) Spółki akcyjnej w G. od dnia 6 czerwca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie,

- w stosunku do pozwanego (...) Spółki akcyjnej w S. od dnia 4 lipca 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie, z tym zastrzeżeniem, że zapłata należności przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego z nich do wysokości uiszczonej kwoty ;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. kosztami procesu obciąża powoda w całości, pozostawiając

szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt I C 1606/15

UZASADNIENIE

Powód P. K. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w G. (dalej jako (...)) i pozwanego (...) S.A. z siedziba w S. solidarnie na swoją rzecz kwoty 4.627,47 zł, w tym 1.400 zł tytułem odszkodowania za „rzeczywiste straty” i 3.600 zł tytułem zadośćuczynienia, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 maja 2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 20 kwietnia 2015 r. pozwana spółka (...) wstrzymała dostawę energii do jego nieruchomości z powodu nieuregulowania zapłaty rachunku za prąd. Spóźnioną należność powód uiścił dnia 17 kwietnia 2015 r. przy czym wpływ na rachunek bankowy wierzyciela nastąpił w dniu 20 kwietnia 2015 r. Zdaniem powoda, na pozwanej spółce spoczywał obowiązek wznowienia dostawy energii elektrycznej w terminie 48 godzin; mimo to licznik energii elektrycznej został podłączony dopiero w dniu 28 kwietnia 2015 r. Powód

wskazał, iż na kwotę objętą żądaniem pozwu składają się straty rzeczywiste powoda oraz kwota zadośćuczynienia. W związku bowiem z brakiem prądu w mieszkaniu, powodowi zepsuło się mięso w zamrażarce, a także inne produkty spożywcze przechowywane w lodówce. Co więcej, powód poniósł koszt rozmów telefonicznych z pracownikami infolinii pozwanej, starając się doprowadzić do wznowienia dostawy prądu (188 minut rozmów); zmuszony był do dwukrotnego skorzystania z porady prawnej w celu uzyskania pomocy w przedmiotowej sprawie (łącznie 300 zł), musiał jeździć do znajomych w celu naładowania baterii telefonu, co generowało wydatki na paliwo. Powód domagał się zadośćuczynienia za doznany dyskomfort i brak możliwości normalnej egzystencji. Jak wskazał, sytuacja w której się znalazł naraziła go na ogromny stres. Nie miał ogrzewania, ciepłej wody, nie mógł przygotować ciepłego posiłku.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) S.A. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Wskazała, że wypłaciła na rzecz powoda odszkodowanie za szkodę powstałą w związku z rozmrożeniem zamrażarki i wyłączeniem lodówki. Z tego tytułu wypłaciła na rzecz powoda kwotę 372,53 zł. Pozwana podniosła, iż tym samym szkoda zgłoszona przez powoda została zaspokojona. Pozwana zakwestionowała roszczenie z tytułu kosztów dojazdu w celu doładowania telefonu i porad prawnika, a także koszty połączeń telefonicznych jako niestanowiących normalnych następstw zdarzenia, z którego szkoda wynika. Pozwana zakwestionowała również dochodzone przez powoda roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia zarówno co do zasady, jak i co do wysokości.

Pozwana (...) S.A. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana podkreśliła, iż do wstrzymania dostaw energii do gospodarstwa domowego powoda doszło na skutek niezapłacenia przez niego należności za prąd, pomimo wezwania do zapłaty. Pozwana zaprzeczyła, jakoby była zobowiązana do wznowienia dostawy prądu w terminie 48 godzin po ustaniu przyczyny wstrzymania, wznowienie natomiast powinno nastąpić niezwłocznie. Wskazała, iż powód nie wykazał faktu doznania krzywdy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. K. zalegał z zapłatą należności objętych fakturą VAT nr (...), wystawioną 29 stycznia 2015 r. na kwotę 69,11 zł, której termin płatności upłynął 28 stycznia 2015 r. (...) S.A., pismem z dnia 18 marca 2015 r., wezwała powoda do zapłaty, jednak bezskutecznie. Z uwagi na powyższe, wstrzymała dostarczanie energii elektrycznej do gospodarstwa domowego powoda.

/bezsporne, nadto dowód: faktura VAT (...) – k. 70-71, wydruk rozliczeń z powodem z systemu SELEN – k. 77, zlecenie OT nr (...), k.74/

Powód uiszczył zaległą opłatę w dniu 20 kwietnia 2015 r. (data zaksięgowania płatności na rachunku pozwanej).

/dowód: wydruk rozliczeń z powodem z systemu SELEN – k. 77/

Powód wielokrotnie, w dniach 20-27 kwietnia kontaktował się telefonicznie z E. prosząc o przywrócenie dostaw prądu w związku z uiszczeniem zaległości. Podczas jednej z rozmów pracownica pozwanego, z którą P. K. rozmawiał poinstruowała go, aby we własnym zakresie przywrócił dostawę energii. Pomimo instrukcji udzielonej przez rozmówczynię w zakresie dokonania ingerencji w oplombowanie założone w skrzynce licznikowej, powodowi nie udało się przywrócić dopływu prądu. Nie dostrzegł w skrzynce żadnej plomby, którą można by zerwać.

Zlecenie OT w zakresie przywrócenia dostawy prądu zostało wystawione na dzień 22 kwietnia 2015 r. W tej dacie pracownik pozwanej (...) S.A. J. K. wykonał prace związane ze wznowieniem dostarczania energii elektrycznej. Odnotowując jednak brak plomby na ZP, co uznał za znak, że powód przywrócił sobie dopływ prądu we własnym zakresie. W konsekwencji, J. K. odstąpił od dalszych czynności, w tym ustalenia, czy dostawa energii elektrycznej do nieruchomości powoda rzeczywiście nastąpiła.

/dowód: zlecenie OT nr (...) – k. 73, zeznania świadka J. K. – k. 101 – 102, 104; przesłuchanie powoda – k. 102-103, 104/

Po wizycie J. K. powód odnotował brak napięcia w sieci. Ponownie, telefonicznie, zgłaszał E. żądanie przywrócenia dostawy prądu, wykonując szereg połączeń na numer infolinii E., przy czym łącząc się za każdym razem z innym rozmówcą zmuszony był od początku przedstawiać sytuację, w jakiej się znalazł. Łączna kwota wydana przez powoda na połączenia telefoniczne w całym okresie pozbawienia dostawy prądu wyniosła 135,02 zł. Skuteczne wznowienie dostawy energii elektrycznej do posesji powoda nastąpiło w dniu 28 kwietnia 2015 r.

/dowód: wykaz połączeń – k. 5 – 14, wykaz kosztu połączeń – w aktach szkody, k.40; zlecenie OT nr (...) – k. 72, przesłuchanie powoda – k. 102- 103, 104; zeznania świadka J. K. – k. 101 – 102, 104/

Na skutek braku prądu w gospodarstwie domowym powoda przez osiem dni, uległy zepsuciu artykuły spożywcze przechowywane w lodówce i zamrażarce. Przez ten czas powód nie miał światła, ciepłej wody, nie mógł przygotować gorącego posiłku ani ogrzać domu.

/dowód: przesłuchanie powoda – k. 102- 103, 104/

20 maja 2015 r. powód wezwał E. do zapłaty kwoty 5.000 zł tytułem – łącznie – naprawienia szkody wywołanej zwłoką w przywróceniu dostawy energii elektrycznej oraz zadośćuczynienia. W dniu 3 czerwca 2015 r. (...) S.A. zgłosiła szkodę w (...) S.A.

Pismem z dnia 16 lipca 2015 r. powód przedstawił przybliżony rachunek strat spowodowanych wstrzymaniem dostaw energii elektrycznej.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, decyzją z dnia 2 września 2015 r. pozwane towarzystwo ubezpieczeń przyznało powodowi kwotę 372,53 zł tytułem utraconego, w wyniku szkody, mienia w postaci zepsutej żywności. Jednocześnie ubezpieczyciel odmówił uznania roszczenia w zakresie kosztów rozmów telefonicznych, dojazdów samochodem w celu naładowania telefonu oraz porad prawnika, nie znajdując normalnego związku przyczynowego między zachowaniem sprawcy, a szkodą. Ubezpieczyciel odmówił również wypłaty zadośćuczynienia, wskazując, iż powód nie wykazał uszkodzenia ciała bądź rozstroju zdrowia.

/dowód: wezwanie do ugodowego załatwienia sporu – k. 17 – 18; zgłoszenie szkody z OC działalności – k. 75-75v; pismo poszkodowanego – k. 15 – 16; decyzja – k. 19-19v/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w niewielkim jedynie zakresie.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy, w tym akt szkody zapisanych w formie elektronicznej na płycie CD oraz zeznań powoda P. K. i świadka J. K..

Strony nie kwestionowały prawdziwości i autentyczności dokumentów złożonych do akt sprawy, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności i mocy dowodowej. Zeznania świadka Sąd uznał za wiarygodne, bowiem były szczere i logiczne oraz korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Zeznania P. K. okazały się wiarygodne w zakresie przedstawienia przebiegu wydarzeń oraz związanych z nimi negatywnych przeżyć po stronie powoda.

Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanej (...) S.A. za szkodę spowodowaną opóźnieniem w przywróceniu dostawy prądu do nieruchomości powoda stanowi art. 471 kc, zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z regułą z art. 6 kc na wierzycielu spoczywa ciężar dowodu co do trzech okoliczności: niewykonania zobowiązania

przez dłużnika lub wykonania go w sposób nienależyty, poniesienia szkody majątkowej oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy tymi okolicznościami. Wierzyciela nie obciąża natomiast obowiązek udowodnienia winy dłużnika w niewykonaniu bądź nienależytym wykonaniu zobowiązania, gdyż konstrukcja odszkodowawczej odpowiedzialności kontraktowej oparta jest na zasadzie winy domniemanej i to dłużnika obciąża ciężar udowodnienia, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (wyrok SA w(...)z dnia 9 lipca 2009 r., V ACa 245/09, LEX nr 551987).”

Zgromadzone w sprawie materiały dowodowe pozwala stwierdzić, że powód wykazał okoliczności, od których zależna jest odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanej E.. Ta zaś nie zdołała wykazać, że za zaistniałą sytuację nie ponosi winy. Rzeczą pozwanej było wykazać, że przywrócenie dostawy prądu zostało dokonane niezwłocznie po ustaniu przyczyny jej wstrzymania, czego E. nie zdołała dowieść.

W przedmiotowej sprawie bezspornym był fakt wstrzymania dostaw energii elektrycznej do gospodarstwa domowego powoda, spowodowanej nieopłaceniem przez tegoż należności za prąd. Bezspornym był również fakt poniesienia przez powoda szkody majątkowej (zepsucia się artykułów spożywczych przechowywanych w lodówce i zamrażarce), która nastąpiła na skutek ośmiodniowej przerwy w dostawach prądu. Strony pozostawały natomiast w sporze co do kwestii zasadności żądania zadośćuczynienia, kwestionowane bowiem ono było przez stronę pozwaną zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Spór dotyczył również zasadności i wysokości roszczenia o odszkodowanie, za wyjątkiem roszczenia uznanego przez ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym. Pozwani kwestionowali - co do zasady i co do wysokości - roszczenie z tytułu kosztów dojazdu w celu naładowania telefonu, kosztów połączeń telefonicznych oraz kosztów porad prawnych, wskazując na brak adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem sprawcy a koniecznością poniesienia wskazanych kosztów. Odnośnie zaś roszczenia z tytułu szkody związanej ze zniszczeniem żywności pozwani wskazywali, że została już zaspokojona.

Zgodnie z treścią art. 805 kc przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie natomiast z przepisem art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

W ocenie Sądu powód wykazał fakt poniesienia szkody powstałej na skutek bezprawnego i zawinionego zaniechania E. w przywróceniu dostawy prądu. Jakkolwiek przerwanie dostaw prądu nastąpiło na skutek nieopłacenia przez powoda faktury, czego tenże nie kwestionował, pozwana wykazała się opieszałością w działaniu mającym dostawy te przywrócić. Zgodnie z §9 ust.15 (...) wiążącej strony umowy, E. zobowiązana była niezwłocznie po ustaniu przyczyny wstrzymania dostaw energii elektrycznej, dokonać wznowienia dostawy. Nie sposób uznać, aby przywrócenie dostaw po ośmiu dniach było działaniem bezzwłocznym.

Pierwsza (nieefektywna) próba wznowienia dostawy prądu miała miejsce w dniu 22 kwietnia 2015 r., a więc dwa dni po zaksięgowaniu płatności powoda na rachunku pozwanej. W ocenie Sądu, niezasadnie J. K. działający na zlecenie E. odstąpił od poczynienia ustaleń czy do przywrócenia dostawy energii na posesji powoda w istocie doszło. Konkluzja, do jakiej doszedł on na podstawie obserwacji wnętrza skrzynki licznikowej była przedwczesna, zważywszy, że monter nie sprawdził, w jaki sposób odłączono dopływ prądu. Ustalenie powyższego faktu pozwoliło by bowiem stwierdzić, że blokadę założono w dwóch miejscach i wznowienie dostaw nie nastąpiło.

Jakkolwiek powód kontaktował się z E. w kolejnych dniach, ponowna (skuteczna) próba wznowienia dopływu prądu nastąpiła dopiero sześć dni po pierwszej. Zdaniem Sądu, tak długi odstęp czasowy nie znajduje uzasadnienia, świadcząc o nieprawidłowościach w działaniu (...) S.A.

Zważyć należy, iż rzeczą powoda było udowodnienie żądania tak co do zasady jak i co do wysokości. W ocenie Sądu powód wykazał wysokość szkody jedynie w zakresie poniesionych kosztów połączeń telefonicznych. Wynikały one z

wykazu połączeń znajdującego się w aktach szkody. Zdaniem Sądu, poniesienie tych kosztów było ściśle związane z zaistniałą sytuacją. Nie sposób czynić powodowi zarzutu z faktu wielokrotnego kontaktowania się z przedstawicielami E. w celu doprowadzenia do wznowienia dostaw prądu. Wielość rozmów wynikała z opieszałości pozwanej spółki w uczynieniu zadość żądaniu powoda, zaś długość połączeń, z konieczności każdorazowego referowania rozmówcy – za każdym razem innemu – całej sytuacji.

W pozostałym zakresie – jeśli chodzi o żądane odszkodowanie – powód zaniechał przedstawienia dowodów poniesienia deklarowanych wydatków, poprzestając na własnych twierdzeniach. Nie wykazał, aby poniósł wyższą niż uwzględniona przez (...) S.A. szkodę w związku z zepsuciem się produktów spożywczych, nie przedstawił rachunków od prawnika, czy kosztów zużytego paliwa. Na marginesie warto zaznaczyć, że powód nie dowiódł zasadności poniesienia kosztów dojazdu do znajomych w celu naładowania baterii telefonu. Nie wskazał bowiem, aby nie miał możliwości podłączenia ładowarki w miejscu pracy (za zgodą pracodawcy) co nie generowało by dodatkowych kosztów dojazdu. Nie wyjaśnił również dlaczego potrzebował aż dwóch spotkań z prawnikiem.

Należy w tym miejscu zauważyć, że zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (orzeczenie SN z 28.04.1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

Z przytoczonych względów uznawszy roszczenie za wykazane wyłącznie w zakresie kosztów połączeń telefonicznych, Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 135,02 zł tytułem odszkodowania, w pozostałym zakresie uznając roszczenie za nieudowodnione.

Żądanie zadośćuczynienia Sąd uznał w całości za niezasadne. Zważyć należy, iż podstawową kwestią podlegającą ustaleniu było, czy na skutek działania bądź zaniechania E. u powoda doszło do rozstroju zdrowia, bądź uszkodzenia ciała, względnie naruszenia dóbr osobistych, bowiem wystąpienie którejs z tych przesłanek warunkuje ewentualne przyznanie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Ustawodawca nie określił wprost przesłanek, które winny stanowić podstawę dla ustalenia zakresu krzywdy, wskazując jedynie w art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Należy zwrócić uwagę, że szkoda na osobie wynika nie tylko z czynu niedozwolonego, ale może być również następstwem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Powyższy przepis reguluje jedynie reperkusje odszkodowawcze związane z naruszeniem określonych dóbr osobistych, a mianowicie uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia. Przez uszkodzenie ciała rozumie się naruszenie integralności cielesnej (fizycznej), pozostawiające wyraźne ślady zarówno o charakterze zewnętrznym (np. pozbawienie kończyn), jak i uszkodzenie narządów wewnętrznych. Rozstrój zdrowia zaś polega na różnorodnych zakłóceniach normalnego funkcjonowania organizmu ludzkiego takich jak nerwice, czy choroby psychiczne.

Takie określenie podstaw dla przyznania zadośćuczynienia poszkodowanemu, jedynie przez wskazanie, że winno stanowić ono „sumę odpowiednią” spowodowało, że przedmiotem licznych orzeczeń sądowych oraz rozważań przedstawicieli doktryny, były właśnie kryteria, które winny być uwzględnione przy ustaleniu odpowiedniej

kwoty, tytułem zadośćuczynienia. Zaprezentowane poglądy pozwoliły na wypracowanie i przyjęcie powszechnie aprobowanych i uwzględnianych kryteriów przy określaniu wysokości przyznawanego zadośćuczynienia, wśród których wymienia się rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, wiek poszkodowanego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, stopień winy sprawcy, ujemne skutki zdrowotne jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znieść w przyszłości, ale także wysokość świadczeń, które z innych źródeł zostały poszkodowanemu, tytułem doznanej krzywdy, wypłacone. Podkreślenia wymaga również to, że przyznane zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane jak i te, które w związku ze schorzeniem wystąpić mogą w przyszłości. Jest to bowiem świadczenie jednorazowe, którego wysokość uwzględnia wszystkie okoliczności związane z cierpieniami tak już doznanymi jak również tymi, które w przyszłości w związku niezakończonym leczeniem, jego następstwami, czy też planowanymi w przyszłości zabiegami, mogą się pojawić.

Nie kwestionując prawdziwości twierdzeń powoda w zakresie ujemnych przeżyć w związku z długotrwałą przerwą w dostawie energii elektrycznej, zważyć należy, iż powód nie udowodnił aby doznał rozstroju zdrowia czy też by jego dobra osobiste zostały naruszone. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala również stwierdzić, aby celem i zamiarem E. była chęć dokuczenia powodowi czy też upokorzenia go. Nie można zatem stwierdzić, aby powód doznał krzywdy zasługującej na rekompensatę w formie zadośćuczynienia. Fakt doznania krzywdy wynika jedynie z samych twierdzeń powoda i dowodu w postaci jego przesłuchania. Twierdzenia powoda nie zostały jednak poparte dowodami obiektywnymi; powód nie przedstawił dowodu na okoliczność wizyt lekarskich w związku z odczuwanymi dolegliwościami psychicznymi (silny stres), rachunków za leki, czy nawet zeznań osób, które obcując z powodem na co dzień, byłyby w stanie zrelacjonować zmiany w jego nastroju czy zachowaniu. Powód nie wniósł również o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, który zresztą musiałby się oprzeć na dokumentacji medycznej, której w sprawie nie złożono. W konsekwencji roszczenie również w tym zakresie okazało się nieuzasadnione.

Orzekając o odsetkach Sąd miał na względzie postanowienia art. 481 § 1 kc, w myśl którego odsetki należą się, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, chociażby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dostrzec przy tym należy, iż wymagalność roszczenia była różna w stosunku do każdej z pozwanych spółek. Powód wezwał (...) S.A. do zapłaty, zakreślając 14-dniowy termin, pismem, które wpłynęło do pozwanej dnia 22.05.2015 r. Uznać zatem należy, iż po upływie wskazanego terminu pozwany pozostawał w opóźnieniu.

Odnosnie zaś pozwanego (...) S.A. w S. - o odsetkach orzeczono stosownie do regulacji z art. 817 § 1 kc. Jak wynika ze zgłoszenia szkody (...) S.A. zgłosiła ubezpieczycielowi szkodę w dniu 3 czerwca 2015 r., wobec czego termin 30 dniowy upłynął dnia 3 lipca 2015 r. Stąd, jako termin początkowy naliczania odsetek należało uznać dzień 4 lipca 2015 r. bowiem w tej dacie ubezpieczyciel pozostawał już w opóźnieniu.

Z przytoczonych względów Sąd orzekł jak w punkcie 1. i 2. wyroku.

Mając na względzie odpowiedzialność pozwanych na zasadzie in solidum - bowiem każdy z nich jest zobowiązany wobec powoda do spełnienia świadczenia prowadzącego do zaspokojenia tego samego interesu prawnego, jakkolwiek na podstawie różnych tytułów prawnych - Sąd zastrzegł, zasądzając należność na rzecz P. K., że spełnienie świadczenia przez jednego z pozwanych zwalnia drugiego z nich do wysokości zapłaconej kwoty.

O kosztach orzeczono w pkt 3. na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 100 kpc. Powołany przepis stanowi bowiem, iż Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania. Powód domagał się zasądzenia od pozwanych kwoty 4.627,47 zł, zaś Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 135,02 zł, tym samym P. K. wygrał sprawę jedynie w 3%.

Na podstawie art. 108 § 1 Sąd rozstrzygnął jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

-(...)

(...)

3. (...)

4. (...)